

[Leif Hermann]

om virksomheden etableres i eller i nærheden af forureningsfølsomme områder.«

Den 28. oktober 1986 meddelte Miljøstyrelsen Århus Magistrats 5. afdeling, at den i spørgsmålet meddelte tilladelse var fejlagtig og således altså ikke i overensstemmelse med den praksis, der har været gældende efter de hidtidige bestemmelser.

Svar (17/11 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Spørgsmålet kan besvares bekræftende under forudsætning af, at der har foreligget de særlige »grunde«, der kan begrunde en dispensation. Ifølge den ændrede § 72, stk. 3, kan førsteinstansen – i det konkrete tilfælde Århus Amtskommune – meddele dispensation til påbegyndelse af bygge- og anlægsarbejder, uanset at klagefristen for en tilladelse eller godkendelse ikke er udløbet.

Ifølge § 72, stk. 4, i ændringsloven kan Miljøstyrelsen i forbindelse med behandlingen af en klage over en godkendelse eller en tilladelse, der er indgivet rettidigt, selvstændigt afgøre spørgsmålet om påbegyndelse af bygge- og anlægsarbejder. Der stilles ikke krav om, at Miljøstyrelsen først må træffe sin afgørelse efter klagefristens udløb.«

Spm. nr. S 225

Til *socialministeren* (7/11 86) af:

Agerschou (SF):

»Hvad er efter ministerens opfattelse den socialpolitiske begrundelse for at opretholde varighedsbegrænsningen på 9 måneder for modtagelse af almindelig kontanthjælp?«

Begrundelse

Regeringens begrundelse for at indføre varighedsbegrænsningen for modtagelse af almindelig kontanthjælp fremgik af bemærkningerne til det daværende lovforslag. Her hed det, at »regeringen finder, at en tidsmæssig begrænsning af hjælpen kan have en vis motiverende indflydelse på modtageren med hensyn til en forstærket indsats for at overvinde følgerne af den begivenhed, som har ført til, at der ydes hjælp.«

Formuleringen er noget snørklet, men meningen er klar nok. Kontanthjælpsmodtagere er smådovne. En trussel om i nær fremtid at blive sat ned på et lavere økonomisk niveau vil derfor virke befordrende på deres lyst til f.eks. at skaffe sig arbejde og derved komme ud af det sociale system.

Det var som nævnt regeringens daværende begrundelse for at indføre varighedsbegrænsningen. Spørgsmålet er, om det også er den begrundelse, der får ministeren til at bibeholde varighedsbegrænsningen i sit nye kontanthjælpsforslag, eller er der en anden?

Svar (17/11 86):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til bemærkningerne til lovforslaget, da varighedsbegrænsningen blev foreslået indført. Det anførtes dengang, at en tidsmæssig begrænsning af almindelig kontanthjælp kunne have en vis motiverende indflydelse med hensyn til at overvinde følgerne af den begivenhed, som har ført til, at der ydes hjælp.

I begrundelsen for spørgsmålet fremstilles det som meget forkert, at der indbygges en økonomisk motivationsfaktor i kontanthjælpsreglerne.

Hvis man ser disse regler i sammenhæng med, at det for de fleste kontanthjælpsmodtagere – efter de oplysninger, som foreligger for Socialministeriet – er muligt ved en aktiv indsats at komme i arbejde eller i uddannelse inden udløbet af de 9 måneder, finder jeg ikke begrundelsen for reglen forkert.

Jeg vil i denne forbindelse henvise til den praksis, som Den Sociale Ankestyrelse har lagt med hensyn til afbrydelse af 9-måneders reglen ifølge afgørelserne i de sager, som er omhandlet i vedlagte SM 0-12-85. Efter denne praksis påvirker deltagelse i f.eks. specialarbejderkurser, hvor de pågældende i kursusperioden klarer sig for kursusgodtgørelsen, afbrydelse af 9-måneders begrænsningen.

Jeg henviser i øvrigt til vedlagte tabel, der viser udviklingen i antallet af familier på hjælp efter § 37, stk. 4, fra juni 1983 til juni 1986.